

Jan. Lampič

Dve solzi

Ilustriral Fr. Godec

V petem so razdelili zvezke. Pisali bodo šolsko nalogo. Vse je tiho, bolj kot navadno. V napetem, skoraj svečanem pričakovanju upirajo učenci poglede v tablo, na katero gospod učitelj pravkar piše naslov: Iz mojih spominov. Nato se obrne proti učencem: »Pripovedujte prosto in iskreno, česar se v svojem življenju najbolj spominjate.«

V razredu je tiho završalo. Vidno veselo na obrazih priča, da naslov, četudi nepričakovan, ugaja. Saj se vsakdo najbolj in najrajši spominja veselih in prijetnih doživljajev. Naloga je torej

lahka. Gospod učitelj je videl, kako se je po obrazih razlil zadovoljen smehlaj. Tudi sam bi se nasmehnil, a zazdelo se mu je, da niso vsi tako veseli in kot da je nenadoma med temi žarki šinila nevidna senca. Zato se ni nasmehnil. Rekel je samo: »Na delo!« In zganile so se roke. Glavice so zavrtale v preteklost in drobni spomini so zaživeli v pisanih vrsticah.

Pozvonilo je. Učenci so oddali zvezke. V razred stopi katehet. Gospod učitelj bo eno uro prost. Močno ga zanimajo spomini. Zvezek za zvezkom jemlje v roke in prebira. Sami veseli spomini: prvo obhajilo, birma, godovi, prazniki, obiski, izleti, potovanja in drugi drobni doživljaji. Ko bere te naloge, se mu zdi, da se pred njim kakor pisana trata razgrinja sončna mladost njegovih otrok. Gospod učitelj odpre še zadnji zvezek.

Tega učenca še ne pozna dovolj, ker se je nedavno priselil od drugod. Njegov bledi, vedno resni obraz z velikimi otožnimi očmi se mu vedno zdi kakor tiha, skrita bolečina. Zato ga tem bolj zanima njegova naloga. Takole piše:

Moj oče je bil livar v tovarni. Dokler smo ga imeli, je bilo lepo pri nas. Očetu sem nosil večerjo v tovarno. Nobene stvari nisem delal tako rad kakor to. Vsak dan ob šestih me je mati poklicala in mi izročila belo pregrnjen košek s pozdravom za očeta. In ko sem stopal skozi tovarno sredi gluščega šuma strojev in žvižgajočih lokomotiv, se mi je zdelo junaško, da nesem očetu večerjo v košku z belim prtičkom. In znal sem hitro poiskati očeta pod ogromnimi pečmi med kupi peska in železnimi napravami. Ko sva se našla, sva si že od daleč veselo pokimala. Med večerjo sem ga vedno mnogo vpraševal, oče pa mi je razlagal vse natanko in če je utegnil, me je

prijel za roko in me povedel med žerjavi in vročimi pečmi ter mi razkazoval izdelke. Tedaj sem bil ponosen na očeta, ponosen tudi nase in v srcu sem že sklenil, da bom postal livar. Kadar sem odhajal, mi je vselej naročal: »Pazi na lokomotivo in pozdravi mamo?« Tistega večera, ko sem očetu nesel zadnjo večerjo, pa nikoli ne bom pozabil. Nikoli prej mi tovarna ni šumela tako močno in zdelo se mi je, da plavam na valovih velike reke. V livarni so prebodli peč. Zagledal sem očeta ob velikem loncu, polnem raztopljenega železa. Tudi on me je zagledal in pokimala sva si. Tedaj se je utrgalo, žareče brizgnilo in svojega ljubega očeta nisem videl nikoli več...

Tu se je naloga nehala brez pike. O pač, *bila je pika, nenavadna in velika pika: posušena solza ubogega otroka.*

Gospod učitelj se je zazrl predse. Začutil je v srcu tisto tiho, skrito bolečino svojega učenca. In ko je zapiral zvezek, je kanila v nalogo druga solza. Tisti hip je pozvonilo. Gospod učitelj je naglo segel po robec in si obrisal oči, da bi nihče ne zvedel skrivnosti o dveh solzah v šolski nalogi.

Zdravko Ocvirk

Veš, mamica

Nikar preveč se ne huduj,
če včasih te ne ubogam,
poljubi me in mi veruj,
da padel k tvojim nogam
skesan bom in me res bo sram,
da sem tako te žalil,
saj vendar veš, da rad te imam,
le vzemi, kot da sem se šalil.